

„Unchiul nostru din Jamaica“, de Dan Tărchilă,
Teatrul dramatic din Brașov

TEATRUL DRAMATIC DIN BRAȘOV

UNCHIUL NOSTRU DIN JAMAICA

de Dan Tărchilă

De-a lungul unei nu chiar întinse dar foarte fecunde, și adesea pe drept prețuite, cariere, Dan Tărchilă s-a exersat pe foarte diverse registre și tonalități dramatice — de la evocarea și fresca istorică la perspectiva simbolică, de la patosul romantic la accentul și sensibilitatea cotidiană. Era de așteptat, la această disponibilitate față de variile tentații ale teatrului, să-l vedem pe autorul lui *Io, Mircea Voievod*, și al *Marelui fluviu...* încercînd și strunele comicalului, construind și situații bufe, bucurîndu-se și de înecăcăturile și tipologia farsei. E cazul ultimei sale lucrări, *Unchiul nostru din Jamaica*, o aparent jucăușă incursiune în psihologia, moravurile și contradicțiile noastre familiale, înlăuntrul căreia se face simțit un cald atașament față de farmecul și puritatea morală a expansiunilor tinerești, și în care se desfășoară o patetică pledoarie pentru civism. Dan Tărchilă folosește, cu bune efecte, o bogată instrumentație a surprizelor și suspensului, în demonstrarea, altminteri, deloc surprinzătoarei conștiințe patriotice care animă, în pofida tuturor aparențelor contrare, lumea noastră (și chiar pe cei înstrăinați de pămîntul țării).

O ușoară undă romanțioasă scaldă climatul de falsă farsă pe care o trăiește îmbogățitul

și îmbătrînitul Unchi din Jamaica, revenit, după zeci de ani de absență, în țară, cu să-și revadă familia și să-și asigure — prin ispita unei noi înstrăinări de țară, de astă dată, a nepotului său — continuitatea averii acumulate peste ocean... E unda de lirism particular timbrului (și teatrului) lui Dan Tărchilă, indiferent de genul și registrele dramatice abordate. Acest lirism s-a însoțit însă aici (neadecvat, dacă nu chiar înoportun, formulei alese și tonului general, sprintar, al piesei) cu argumentul didacticist, moralizator.

Echipa Teatrului din Brașov, strunită de regizorul Eugen Mercus (pasionat al premiilor absolute, cînd e mai ales vorba de literatura dramatică originală) s-a acomodat, firese și binodispusă, replicii adesea suculte, situațiilor și tipologiei propuse de autor. Fără excesele la care farsa poate duce, dar și fără reținerile pe care subtextele grave sau didacticele ale unor momente le-ar fi putut justifica, spectacolul (încadrat de o scenografie curată și luminoasă, fără inutile ambiții stilizatoare: Cristina Urdea) s-a desfășurat cu alertețe, dar și cu aplecări, nu lipsite de eficiență, spre pitoresc și patos, ba chiar spre accente melodramatice, interpreții bucurîndu-se de prilejul unor compoziții și unor evoluții de succulență și trepidație, chiar dacă, în același timp, s-au simțit obligați a se păstra în ramele convențiilor. George Gridănușu și Paul Lavric (pe două coordonate ale omorului: unul, pe cea molcomă; celălalt, pe cea explozivă); Maya Indrieș (sensibilă purtătoare a comicalui blajin), Geta Grapă (pedalînd, cu reminiscențe din Sebastian, pe omorul visător); Ovidiu Moldovan și Luminița Blănaru (tandem de exuberanță juvenilă); Costache Babii (poate excesiv, dar nu supărător, în mimarea unui sistem de ticuri avocațiale) au girat comediei lui Dan Tărchilă și virtuțile unei reale teatralități.

Florin Tornea